

[Gade]

er vi igen havnet dér, hvor vi tit er havnet i dansk EF-politik, når vigtige emner skal drøftes, nemlig at det er blevet til lurepasseri og manglende klare meldinger?

Hvad var så hovedindholdet i statsministerens redegørelse netop nu? Som jeg hørte det, var det nærmest en fortsættelse af lurepasseriet over for befolkningen. Indholdet og tankegangen i Delors-planen bagatelliseres. Man fastholder en opdeling mellem første fase og en tredje fase, som slet ikke fremgår af rapporten, og man krydrer det med løfter om økonomisk fremgang, hvis man går den vej.

Det er, som om vi kender melodien fra andre vigtige beslutninger, hvor det ikke er en klar og præcis diskussion, vi har fået her i Folketinget.

Med offentliggørelsen af Delors-planen er selve unionen faktisk sat på dagsordenen – i hvert fald på skinnerne ind i unionen.

I SF vender vi os imod den udvikling, og jeg vil godt citere to ting, som jeg er helt enig i. Den ene er det, jeg har citeret fra Det Radikale Venstres program: »alle tanker om en politisk union afvises«, og det andet er fra Socialdemokratiets valgprogram »Et åbent Europa«, hvor der står: »Kort sagt: Vi siger nej til unionen.«

Men nu står vi altså med skinnerne til unionen, og det er jo det, det handler om: Delors-pakkens tre faser. Første fase er skinnelægningen, og derefter skal der traktatændringer til, som fører til unionen. Jeg vil gerne citere fra Delors-planen. Om de faser, som statsministeren vist ikke brugte bare det mindste ord på, fase 2 og 3, står der i Delors-planen, i punkt 39:

»Der var enighed i udvalget om, at oprettelsen af en økonomisk og monetær union må ses som en enkelt proces. Selv om processen er opdelt i etaper, som gradvis leder frem til endemålet, bør en beslutning om at træde ind i første etape være en beslutning om at fuldføre hele processen.«

I SF hæfter vi os også ved, at der i første fase foreslås ret vidtgående høringer, opbygning af faste udvalg, krav om eller muligheder for at formulere henstillinger med henblik på at justere de enkelte medlemsstaters politik m.v. Det er altså ikke ligegyldige ting. Det er klart, at første fase fører frem til den næste fase, der kræver ændring af Romtraktaten. Derfor hæfter jeg mig ved, at regeringen kun diskuterer første fase. Det er jo ikke, hvad der står i den rapport, som skal diskuteres, og derfor er det da

en underlig måde at lægge diskussionen op på her i Folketinget. Det må jo være det, man kalder ikkeklarmeldinger i whistsproget – det har jeg set i fremmedordbogen, måske var det slangordbogen, bliver kaldt lurepasseri, og det mener jeg i høj grad der er tale om.

Jeg mener, det må siges klart, at der er en sammenhæng, sådan som Delors-planen er fremlagt, og det er derfor, vi fra SF's side vil kræve af regeringen, at man siger nej til den Delors-plan, der er fremlagt. Hvis der så skal diskuteres valutasamarbejde i Europa, må man begynde på et nyt grundlag.

Så vil jeg hæfte mig ved den økonomiske side af denne diskussion, for indtil nu er debatten her i landet jo blevet ført ud fra den betragtning, at det er i Danmarks økonomiske interesse at sige ja. Her vil jeg gerne henvise til de økonomiske vismænds rapport fra december 1988 om valutaunionen. De fremfører f.eks., at liberalisering af kapitalbevægelserne ikke i sig selv er et særlig tungtvejende økonomisk argument for at sige ja til en valutaunion. I stedet kan man gå over til øget fleksibilitet i valutakurserne. Og derefter siger de:

»Som fastkurssystemerne fungerer i praksis, indebærer de i reglen en tendens til, at byrderne ved tilpasning . . . især bæres af lande med betalingsbalanceunderskud og inflation.« – Altså f.eks. Danmark.

Senere taler vismændene om en forceret udvikling hen imod en valutaunion, og så siger de:

»I så fald kan omkostningerne ved at deltage i unionen blive betydelige« – altså langvarig arbejdsløshed og nedsat økonomisk vækst, altså det modsatte af det, som statsministeren siger. Vi har en vismandsrapport fra december 1988, som faktisk tager et helt andet udgangspunkt. Det vil jeg gerne have regeringens kommentarer til, for den må jo dermed kunne argumentere overbevisende om, at den rapport, som er fremlagt for Folketinget, ikke er troværdig. I øvrigt kan man også citere den sidste vismandsrapport for det modsatte af det, statsministeren vurderede om de økonomiske fordele ved det indre marked.

Der er altså ganske tungtvejende også økonomiske argumenter ved siden af de politiske imod at binde Danmark i en valutaunionsudvikling.